

«اطلاعیه»

سقوط اقتصادی آرژانتین نشان احتضار سرمایه‌داری است، زنده باد انقلاب جهانی

سقوط اقتصادی آرژانتین به اعتراضات و شورش‌های گسترده‌ای انجامید. فقط در طول یکماه چهار رئیس‌جمهور تعویض شده است. هزاران تن از کارگران و توده‌های به جان آمده از اوضاع اسفبار زندگی دست به شورش زده و در پی تهاجم نیروهای ضد شورش تعداد نامعلومی کشته و زخمی شده‌اند. رکود اقتصادی آرژانتین اکنون وارد چهارمین سال خود گشته و آینده مبهمی را در پیش روی دارد. دولت، ناتوان از بازپرداخت اقساط بدهی ۱۳۲ میلیارد دلاری خود، برداشت بیش از هزار دلار پول از بانک در ماه را غیر مجاز اعلام کرده است. بیکاری همچنان روبه‌افزایش بوده بنا به ارقام رسمی تا ۱۸ درصد رسیده است. این در حالی است که بنابر اظهارات نهادهای کارگری سیستم موجود، اتحادیه‌های کارگری، حدود نیمی از نیروی آماده بکار آرژانتین بیکار است.

بحران اقتصادی آرژانتین، وجهی از بحران ساختاری کل نظام سرمایه‌داری در آن کشور است. کشوری که زمانی یکی از پنج قدرت اقتصادی بزرگ جهان بشمار می‌آمد. این کشور اما اکنون یکی از بدکارترین و ورشکسته‌ترین کشورهای جهان سرمایه‌داری بشمار می‌آید. برنامه پیشنهادی «صندوق بین‌المللی پول» در ازای پرداخت وام، معطوف به وابستگی بیشتر پول این کشور به دلار و اجرای بیرحمانه سیاست‌های ویرانگر «تعدیل اقتصادی» است. سیاستی که کاهش بودجه خدمات عمومی و خصوصی‌سازی‌ها، بیکارسازی‌های بیشتر و سرانجام سرشکن کردن بحران نظام گنبدیده سرمایه بر دوش طبقه‌کارگر و دیگر اقشار مزدبگیر وجوه اصلی آن است.

در این میان، بخش وسیعی از اپوزیسیون چپ بورژوا در آرژانتین کوشید تا این گنبدیدگی و سقوط ذاتی نظم موجود را ناشی از «بی‌لیاقتی و فساد اخلاقی» گردانندگان آن قلمداد کنند. تعداد دیگری نیز وابستگی به «بیگانه و خیانت به منافع ملی» را عامل وضع کنونی معرفی نمودند. چنین گفته‌هایی اما در واقع بیانگر اختلافات جناح‌های درونی سرمایه بر سر نحوه سازماندهی نظم غیرعادلانه کنونی است. گرایش‌های دیگری از سوسیال دموکراسی و چپ آرژانتین نیز کوشیدند اعتراضات مردمی آرژانتین را در دام جنبش آنتی گلوبالیسم، از طریق شعارهای میان‌تهی بر علیه جهانی شدن سرمایه، محصور سازند. اما موفقیت نسبی هر یک از احزاب مزبور، تنها و تنها نشانگر غیاب یک حزب راستین ضد سرمایه‌داری در سطح ملی و جهانی است.

اوضاع امروز آرژانتین، آینده دیگر کشورها را در مقابل چشمان ما قرار داده است. اگر این حقیقت دارد که امروزه، امپریالیسم از طریق اهرم‌های اقتصادی خود در هدایت و سازماندهی سرمایه و سرکوب جنبش‌ها نقشی بلاواسطه دارد، این نیز حقیقت دارد که محصور شدن جنبش‌های اعتراضی در سطح برنامه‌های رنگارنگ ملی، و دنباله‌روی این جنبش‌ها از احزاب راست و چپ سرمایه هیچ دستاوردی ببار نخواهد آورد. اوضاع آرژانتین و چاره‌جویی تمامی جناح‌های سرمایه در سطح جهان برای بازسازی آن، ضرورت و نقش حیاتی یک حزب رزمنده بین‌المللی را در مقابل جنبش کارگری بمتابه یک جنبش جهانی، قرار داده است. جهان سرمایه‌داری در آستانه سقوط و ورشکستگی، در آستانه دورانی از نظامیگری و هرج و مرج قرار دارد. این جهان بیدادگر، این جهان کار و مشقت، این جهان جنگ و نفرت لایق سرنگونی و نیستی است. نیست باد سرمایه‌داری. زنده باد انقلاب جهانی. زنده باد کمونیسم.

تشکیلات کارگران انترناسیونالیست

۱۱ دی ماه ۱۳۸۰